

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένην ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμνην 35 καὶ τρίμνην 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμνην 2
καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40δς

Ἀθήναι 8 Ἀπριλίου 1933

Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 19

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἡ κυρία Βὰν-Κούρτ ἔβλεπε μὲ μεγάλη τῆς χαρὰ ὅτι ἡ Μπέττυ ἦταν ἡ πιδ πειθαρχικὴ καὶ πρόθυμη μα-
θήτρια πού μπορούσε νὰ φαντασθῇ.
Ἀπὸ τὴν ὥρα πού τὸ παιδί ἤρθε στὸ
σπίτι, τῆς κανόνισε ἕνα πρόγραμμα,
καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτὸ εἶχε τὴν ἀ-
παίτησιν νὰ τὸ ἀκολουθῇ πιστὰ ἡ
Μπέττυ. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὅρους τῆς
ἦταν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου. Ἡ Μπέττυ
κάθε βράδυ στίς ἑννέα πῆγαινε νὰ
κοιμηθῇ καὶ ὅποτε οἱ Βὰν-Κούρτ εἶ-
χαν κόσμον δὲν παρουσιαζόταν καθό-
λου στὸ τραπέζι.

Ὡς τότε ἡ Μπέττυ δὲν ὑπάκουε
παρὰ μὲ τὴν βία καὶ ποτὲ χωρὶς νὰ
ἐπαναστατῇ μέσα τῆς. Ἀκόμα καὶ
τώρα πού κατοικοῦσε στίς κυρίας
Βὰν-Κούρτ ἡ ἀντάρτικη ψυχὴ τῆς
ἐπαναστατοῦσε καμμιά φορά, ἀλλὰ
ἀμέσως ὑποτασσόταν γιατί ἀντιλαμ-
βανόταν ὅτι ἡ προστάτριά τῆς εἶχε
πολὺ μεγαλύτερο δικαίωμα ἀπὸ τὴν
κυρία Τοῦκερ νὰ ἔχῃ τὴν ἀπαίτησιν
ἀπὸ μέρους τῆς νὰ εἶναι ὑπάκουη, καὶ
ὅ, τι ἔκανε, τὸ ἔκανε γιὰ τὸ καλὸ τῆς.

Παρ' ὅλο λοιπὸν πού ἡ συζήτηση
σχετικὰ μὲ τὸ ταξίδι τοὺς τὴν ἐνδιέ-
φερε ἐξαιρετικὰ καὶ θὰ ἤθελε πολὺ
νὰ μείνῃ λίγη ὥρα ἀκόμη μὲ τοὺς
ἄλλους, σηκώθηκε πρόθυμα ἀπὸ τὴν
καρέκλα τῆς καὶ ἀφοῦ καληνύκτισε
ὅλους ἀνέβηκε στὴν κάμαρά τῆς.

Ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα βρισκό-
ταν ἕνα μεγάλο κουτί μὲ τὴν μάρκα
τῆς μοδίστρας. Μέσα ἦταν—αὐτὸ τὸ
ἔφερε ἡ Μπέττυ—ἕνα φόρεμα πού
τῆς εἶχε παραγγείλει ἡ μὲς Μάργκα-
ρετ καὶ πού θὰ τὸ φοροῦσε στὸ τα-
ξίδι. Εἶχαν μάλιστα φερόθῃ πῶς
δὲν θὰ ἔφτανε στὴν ὥρα του καὶ ἡ
ἀγωνία τῆς Μπέττυ ἦταν μεγάλη. Ἡ
θέα του ὅμως τώρα τὴν ἡσυχάζε.

Ἄνοιξε τὸ κουτί, καὶ σηκώνοντας
τὸ τσιγαρόχαρτο πού σκέπαζε τὸ φό-
ρεμα, εἶδε μιὰ φούστα ἀπὸ κόκκινο
μεταξωτό.

Ὁ ἐνθουσιασμός τῆς ἦταν ἀπερί-
γραπτος, γιατί ὡς τὴν ὥρα ἡ μὲς Μάρ-

— Τι θάλεγες ἂν σοῦ κατά-
βρεχα τὸ φόρεμά σου; —
(Σελ. 211, στ. β')

γκαρετ καὶ ἡ μητέρα τῆς δὲν τὴν
ἄφηναν νὰ φορῇ φουστάνια μὲ τόσο
ζωηρὰ χρώματα. Ἐκεῖνες οἱ ἴδιες
ντύνονταν πολὺ σοβαρὰ καὶ προσπα-
θοῦσαν νὰ πείσουν τὴν Μπέττυ ὅτι
οἱ ἀπαλὲς καὶ σδυσμένες ἀποχρώσεις
εἶναι πολὺ πιδ εὐγενικὲς ἀπὸ τὰ χτυ-
πητὰ χρώματα πού τῆς ἄρεσαν αὐ-
τῆς τόσο πολὺ. Παρ' ὅλες τίς προ-

σπάθειές τοὺς ὅμως ἡ Μπέττυ δὲν
μποροῦσε νὰ ἄρνηθῇ τὴν ἀγάπη τῆς
γιὰ τὰ ζωηρὰ χρώματα.

Ἔτσι ἡ κατακόκκινη ἐκείνη φού-
στα ἦταν μιὰ ἐκπληξὴ πού ὄχι μο-
νάχα χαροποίησε, ἀλλὰ συγκίνησε
κιόλας τὴν Μπέττυ.

— Τί καλὴ πού εἶναι ἡ μὲς Μάρ-
γκαρετ, σκεπτόταν. Ἦξερε πῶς μ'
ἀρέσει αὐτὸ τὸ χρώμα καὶ γι' αὐτὸ
μοῦ τὸ διάλεξε.

Ἀποφάσισε λοιπὸν, παρ' ὅλο πού
ἡ ὥρα ἦταν προχωρημένη, νὰ δοκι-
μάσῃ ἀμέσως τὸ φόρεμα γιὰ νὰ ἴδῃ
πῶς τῆς ἔρχεται. Τὸ φόρεσε λοιπὸν
καὶ δοκίμασε νὰ τὸ κουμπώσῃ. Μὰ
μὲ μεγάλη τῆς ἀπορία παρατήρησε
ὅτι οἱ κόμπιτσες ἦταν βαλμένες ἀρι-
στερὰ καὶ ἦταν ραμ-
μένες ἀπὸ τὴν ὀψῃ.

— Αὐτὴ εἶναι και-
νούργια μόδα πού ἐγὼ
δὲν τὴν ξέρω ἀκόμη,
εἶπε ἡ Μπέττυ χωρὶς
νὰ σπάσῃ περισσότερη
ὥρα τὸ κεφάλι τῆς.
Πιδ εὐκόλα ὅμως
κουμπωνόταν κανεῖς
μὲ τὸ παλιὸ σύστημα.

Ὡστόσο κατάφερε
νὰ περάσῃ τίς κόπι-
τσες ἀφοῦ βασανίστη-
κε λίγη ὥρα, καὶ τὸ
καμάρι τῆς μπρὸς στὸν
καθρέφτη ἦταν ἀφάν-
ταστο, ὅταν ἀντίκρυσε
τὸν ἑαυτὸ τῆς σ' ἕνα

τόσο ὠραῖο φουστάνι.

Ἡ σειρά τῆς ζακέτας τώρα. Αὐτὴ
ἦταν διπλωμένη μὲ τὸ κόκκινο με-
ταξωτὸ ἀπὸ μέσα. Ἡ Μπέττυ τὴν
ξεδίπλωσε μὲ βία, γύρισε τὰ μανίκια
καὶ τὴν φόρεσε ἐνθουσιασμένη.

Ἡ μὲς Μάργκαρετ θὰ πῇ πῶς δὲν
μοῦ ἔρχεται καλὰ, εἶπε κοιτάζοντας
τὸν ἑαυτὸ τῆς στὸν καθρέφτη, γιατί
ὁ γιακὰς ζαρώνει κάπως.

Οἱ κουμπότρυπες πού ἦταν γαρνι-

ρισμένες γύρω-γύρω με μαύρο μεταξωτό γαλόνι, στάθηκε κάπως δύσκολο να περάσουν στα κουμπιά που ήταν βαλμένα από το μέσα μέρος της ζακέτας—για να μη φαίνονται βέβαια—αλλά κι' αυτό έγινε στο τέλος.

Η Μπέττυ καμπαρώθηκε κάμποση ώρα στον καθρέφτη, κι' αφού κοιτάχθηκε απ' όλες τις μεριές με απόλυτη ικανοποίηση, αποφάσισε να βγάλει το φόρεμά της. Τό διπλώσε τακτικά, το έβαλε στο κουτί του και έπεσε άμέσως να κοιμηθώ για να δειρευθώ τα θάματα που θά έβλεπε στην Νέα Υόρκη.

Τό άλλο πρωί την ξύπνησε η μίς Μάργκαρετ.

— Γρήγορα, Μπέττυ, σήκω. Η ημέρα είναι έκτακτη και θά κάνουμε λαμπρό ταξίδι. Μην αργείς να ντυθής. Φόρεσε το καινούργιο σου κοστούμι και έλα κάτω να με βρής για να ιδώ αν σου πάει καλά.

— Σ' ένα λεπτό θά είμαι έτοιμη, είπε το παιδί.

Και άρχισε εὐθύς να ετοιμάζεται χωρίς να πάψει να σκέπτεται το ταξίδι της και όλα τα ώρατα πράγματα που θά έβλεπε στη Νέα Υόρκη. Τούτη την φορά κατάφερε να κουμπώσει ευκολότερα το φόρεμά της, εξακολουθούσε όμως να έχη πάντοτε την άπορία, για ποιά λόγο ή μοδί-στρα έβραφε τόσο άβολα τις κόπτιες.

Μόλις ετοιμάστηκε κατέβηκε στην τραπεζαρία όπου βρισκόταν μαζεμένη όλη ή οικογένεια.

Μόλις την είδαν ή κυρία Βάν-Κούρτ και ή κόρη της έδαλαν μια φωνή.

— Μπέττυ, τί έκανες; Κατέστρεψες το φόρεμά σου! φώναξε ή Μάργκαρετ.

— Ανέβα άμέσως στην κάμαρά σου και φόρεσέ το όπως πρέπει! είπε αυστηρά ή μητέρα της.

Η Μπέττυ τά είχε όλότελα χαμένα. Έρριξε στην μίς Μάργκαρετ μια ματιά όπου ήταν ζωγραφισμένη τόση απόγνωση, ώστε ή νέα ξέσπασε σε ακράτητα γέλια και για πολλή ώρα δεν μπόρεσε να μιλήσει.

— Παπαγαλάκι, είπε ο Ριχάρδος σοβαρά, από φορέματα δεν καταλαβαίνω και πολλά πράγματα, μα μου φαίνεται ότι εσύ δεν καταλαβαίνεις πολύ περισσότερα από μένα. Ένα πράγμα μόνο σου λέω: "Ότι μοιάζεις με τον Μιχαήλ της παροιμίας που άλλαξε κι' έβαλε τα ρούχα του αλλιώς. Έτσι και σύ αν κι' εκείνον έχεις βάλει ανάποδα το φόρεμά σου.

— Όχι δά! Έκανε ή Μπέττυ μ' αγανάκτηση. Πώς γίνεται να έχω βάλει ανάποδα το φόρεμά μου; Αλή-

θεια είναι, μίς Μάργκαρετ; Έκανε γυρίζοντας προς την μίς Βάν-Κούρτ.

— Δυστυχώς πολύ που είμαι υποχρεωμένη να σου πω ότι ο άδελφός μου έχει δίκιο. Τό κοστούμι σου είναι από πολύ τάχα γαρνιρισμένο με μαύρα γαλόνια. Είναι φοδραρισμένο με κόκκινο μεταξωτό, και στάληθεια, καλό μου παιδί, πήρες τη φόδρα για την καλή όψη του φορέματός σου.

Και μ' αυτά τα λόγια ή Μάργκαρετ σηκώθηκε και παίρνοντας την Μπέττυ από το χέρι, ανέβηκε μαζί της επάνω για να την βοηθήσει να βάλει το φόρεμά της όπως έπρεπε.

Η «καινούργια μόδα» του κουμπώματος εξηγιόταν τώρα, μα ή Μπέττυ έννοιωσε μεγάλη απογοήτευση και αγανάκτηση μάλιστα, μπορεί κανείς να ειπή, όταν βρέθηκε ντυμένη μ' ένα σοβαρό μπλέ σκούρο κοστούμι, αντί για το κόκκινο μεταξωτό φόρεμα που είχε φανταστεί. Κι' υποσχέθηκε, για παρηγοριά, στον έαυτό της, ότι σε πρώτη ευκαιρία θά αγοράζε ένα φόρεμα με το αγαπημένο της χρώμα.

Όστόσο ή λύπη για το φόρεμα ξεχάστηκε γρήγορα μέσα στις τόσες καινούργιες έντυπώσεις του ταξιδιού. Όλοι φαίνονταν ευχαριστημένοι. Κι' ο κύριος Μόρρις και ή κυρία Βάν-Κούρτ, και ή κόρη της και ο Ριχάρδος. Αλλά κανείς δεν ήταν τόσο καταμαγευμένος όσο ή Μπέττυ. Ήταν το πρώτο ταξίδι που έκανε με τον σιδηρόδρομο, έκτός από εκείνο που είχε στοιχίσει την ζωή στον πατέρα της και στην μητέρα της, και που βέβαια δεν θυμόταν καθόλου. Βλέποντας λοιπόν τα χωράφια, τα δάση, τα σπίτια, τα χωριά να περνούν και να φεύγουν από μπροστά της με καταπληκτική γρηγοράδα. Δεν χόρταινε το θέαμα αυτό, που για τα μάτια της ήταν τόσο καινούργιο. Χτυπούσε τα χέρια της, γελούσε, φώναζε, και είχε το πρόσωπό της κολλημένο αδιάκοπα στο παράθυρο.

Ο κύριος Μόρρις είχε αναλάβει την άρχηγία του μικρού караδανιού και αυτός αγόραζε ταμπλιέτα, φρόντιζε για τις βαλίτσες, φώναζε τους άχθοφόρους, ρωτούσε για τα τραίνα, έβρισκε θέσεις στα βαγόνια. Έκτός απ' αυτό, είχε λάβει την Μπέττυ υπό την ιδιαίτερη προστασία του, ενώ ο Ριχάρδος περιποιόταν την μητέρα του και την αδελφή του. Αυτός λοιπόν εξήγησε στην μικρή όρφανή όλα τα καινούργια πράγματα που έβλεπαν τα μάτια της.

Τής είχε αγοράσει και καραμέλλες και εικονογραφημένα περιοδικά για να περάσει την ώρα της στο τραί-

νο. Οι καραμέλλες έγιναν ευπρόσδεκτες και φαγώθηκαν μέσα σε μια ώρα. "Όσο για τα περιοδικά, ή Μπέττυ είχε τόσα να ιδεί από το παράθυρο του βαγονιού ώστε ούτε μια ματιά καν δεν έρριξε σ' αυτά.

Ζαλισμένη από τον θόρυβο, από το κούνημα του τραίνου κι' από τα καινούργια θέαματα που αντίκρυζαν τα μάτια της, μα καταγοητευμένη κιόλας απ' όλο το ταξίδι, ή Μπέττυ αισθάνθηκε μεγάλη λύπη όταν το τραίνο σταμάτησε στον σταθμό του Τζέρσεϊ-Σίτυ. Ο σταθμός αυτός χωρίζεται από την καθαυτό πόλη της Νέας Υόρκης με τις έκβολές του Ουδωγος, που στο σημείο εκείνο είναι πλατύς σαν θάλασσα.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΚΑΛΟΘΥΜΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΘΥΜΗΤΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΥΜΟ ΤΟΥ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

— Πειράζομαι με το τίποτα που θάκούσω να μου πουν για τη δουλειά μου, κι' ως έχει δίκιο εκείνος που μου το λέει: νοιώθω άμέσως κάτι μέσα μου που μου ανεβάζει το αίμα στο κεφάλι, και μου φέρνει ένα κόμπο στο λαιμό, και τότε δεν ξέρω ούτε τί κάνω, ούτε τί λέω.

Τί μ' ωφελεί, που σαν περάσει ο θυμός μετανοιώνω και τά βάζω με τον έαυτό μου, ενώ έπρεπε να μπορούσα να τον πνίγω μέσα μου για να μην ξεσπά, και τότε θά ήμουν διαφορετικός; Να και τώρα είμαι χιλιμετανοιωμένος που θυμώσα έτσι. Και γυρίζοντας σε μένα πρόσθεσε:

— Εσύ, μικρέ, που μαθαίνεις γράμματα και είδες τί κακό πράγμα είναι ο θυμός, φρόντισε να μη σε κυριέψει ποτέ και σε καταστρέψει. Πιστεύω πως με το ζωντανό παράδειγμα του δικού μου θυμού, θά πήρες ένα καλό μάθημα που θά σε ωφελήσει πολύ στη ζωή σου.

Μας χαιρέτησε λέγοντας χίλια ευχαριστώ στην μητέρα μου για το κοινάκι, το καφέ και το ψωμί που τούδωσε, και για τις άλλες περιποιήσεις που τού έκανε, μα εκείνη τού είπε πως όποτε περνούσε από το σπίτι μας και ήθελε καφέ ή φαί, είχε το ελεύθερο να μπη μέσα και να ζητήσει.

Εδώ και πάλι ευχαρίστησε ο γέρος, μα ποτέ δεν πήρε το θάρρος να κτυπήσει την πόρτα μας και να ζητήσει, τι τού είχε τάξει ή μητέρα μου.

Έτυχε όμως πολλές φορές που τον άκούγαμε να περνάει και τον φωνάζαμε μέσα να πάρει τον καφέ.

Όταν έρχόταν ο χειμώνας και δυνάμωνε ο βοριάς και το κρύο, ο γέ-

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΘ'.

Η Μαργαρώ, μα μικρή υπηρέτρια τού σπιτιού, είχε ιδεί από το παράθυρό της το φώς στον παλιό πύργο, είχε ακούσει τις κουκουβάγιες να φωνάζουν, κι' είχε διακρίνει τα δυο άσπρα φαντάσματα ν' ανεβοκατεβαίνουν. Έγινε σαν τρελή απ' το φόβο της κι' έτρεξε στην κυρά της φωνάζοντας:

— Φαντάσματα στον πύργο!.. Κακοσημαδιά!.. Κάτι κακό θά πάθουμε!.. μεγάλο κακό!

— Πάψε, τρελλή! Σου φάνηκε!..

Η Μαργαρώ επιμένει, σέρνει τη γιαγιά στο παράθυρο, αλλά τα φαντάσματα είχαν γίνει άφαντα.

— Αυτό το κορίτσι με ανησυχεί, λέει ή γιαγιά. Τώρα άρχισε να βλέπει και φαντάσματα. Κακοσημαδιά γι' αυτήν την ιδία. Κάτι έχει πάθει βγάζει μιλιά. Την άλλη μέρα όμως τά λέει όλα στο φίλο του. Αυτός βαζει τα γέλια.

— Πάμε κι' απόψε στον πύργο; προτείνει στον Πετράκη. Θά γελάσουμε πολύ με τη Μαργαρώ.

— Όχι, όχι, απαντά ο Πετράκης. Έγώ ήθελα μόνο να ιδώ αν είναι από τσοκολάτα. Δεν ξαναπάω. Ο Γεώργιος δέ λέει τίποτα, κάνει όμως το σχέδιό του.

Τό ίδιο βράδυ, ή Μαργαρώ ξαναβλέπει το φώς κι' ένα φάντασμα— ένα μόνο— στον πύργο. Βγάζει πάλι τις φωνές. Ο παππούς τρέχει στο παράθυρο. Μα δέ βλέπει τίποτα και σηκώνει τους ώμους.

— Κακόμοιρο κορίτσι!.. ψιθυρίζει τρελλάθηκε.

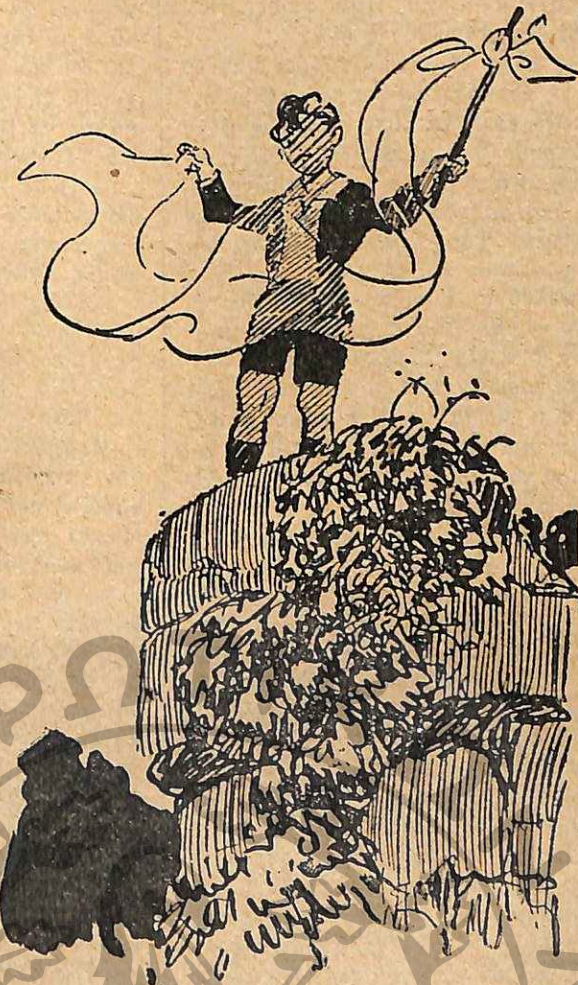
Ο Πετράκης τά λέει πάλι τού Γεώργιου.

Την τρίτη βραδυά, όλη ή οικογένεια είναι στα παράθυρα, φυλάει καραούλι. Ο Γεώργιος θά την πάθει, ο Πετράκης θέλει να τον ειδοποιήσει, μα είναι άργά, Τόν είδαν, ή Μαργαρώ δένει τρελή! Ο θεός Κωστής κι' ο παππούς τρέχουν στον πύργο, μα δέ βρίσκουν παρά μια μουςελίνα στην άκρη ενός μαστουριού, πεσμένη εκεί στην πέτρινη σκάλα. Τό φάντασμα πρόφτασε να τó σκάσει και δέν θά φανή πιά. Ο Γεώργιος δηλαδή είναι πολύ ευχαριστημένος που τή γλύτωσε και δέ θά τó ξανακάνη.

Η Μαργαρώ όμως δέ θέλει να πιστέψει πως ήταν άνθρωπος που έκανε φάρσα. Πιστεύει πως ήταν φάντασμα αληθινό και γυρεύει τρόπο για να ξορκίσει την κακοσημαδιά. Η καίμενη ή χωριατοπούλα, δέν ξέρει πως δέν υπάρχουν φαντάσματα...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Όταν ήμουνα μικρή και έφευγα από ένα μέρος που είχα ζήσει για λίγο καιρό λυπόμουν πολύ. Νά, έλεγα μέσα μου, μπορεί να μην ξανάρθω ποτέ. Και στη σκέψη αυτή κάτι φούσκωνε μέσα μου, μια αγάπη για όλα τα πράγματα που είχα δει, κι' ως μ'ήν ήταν πολλές φορές ώραία. Όλα τα λυπόμουν που τα άφηνα, όλα τα αγαπούσα. Ένα παράθυρο με τη λίγη του θέση, μια φωλιά πουλιών ψηλά στον τοίχο, ένα δέντρο που στη σκιά του είχα παίζει. Κι' αν δεν ξανάρθω ποτέ πιά;...

Με αυτή τη σκέψη γύριζα παντού και τα έβλεπα όλα για τελευταία φορά. Δεν έκλαιγα ούτε δάκρυζα, μόνο τα έκρυβα όλα μέσα μου. Και γεμισμένη από το βάρος τους, γεμάτη λύπη, ακολουθούσα τους άλλους όταν φεύγαμε. Τους ζήλευα για την ψυχραιμία τους και τη χαρά τους. Έγώ δεν γελοούσα. Γύριζα κρυφά κάθε τόσο το κεφάλι μου να βλέπω όσο μπορούσα τι είχα αφήσει πίσω.

Γρήγορα χανόταν από τα μάτια μου τι κοιτάζα. Μια στροφή στο δρόμο, μια γωνιά σπιτιού, ή απόσταση μου το έκρυβε. Τότε λυπόμουν ακόμα πιο πολύ.

Ύστερα από πολλή ώρα ο καινούριος άερας που κτυπούσε και δρόσιζε το πρόσωπό μου έδιωχνε σιγά-σιγά και τη λύπη μου. Τραβιόταν μέσα μου, χανόταν, μα άφηνε ένα σημάδι κι' αυτό μου τη θύμιζε. Για πολλές ώρες, και μέρες, πολλές φορές, θυμόμουν πώς κάτι είχα που με λυπούσε ήταν που είχαμε φύγει από αυτό το μέρος ή εκείνο το σπίτι. Και στέναζα χωρίς να το θέλω...

Όσο μεγάλωνα όμως, προσπαθούσα να μην λυπάμαι για τέτοια μικροπράγματα. Και σιγά σιγά το πέτυχα. Νά, πώς: "Έπαινε να ξαναπάμε κι' άλλη, κι' άλλη φορά στο ίδιο εκείνο μέρος που μια φορά γι' αυτό είχα λυπηθεί, είχα κλάψει μέσα μου που το αποχωρίζομαι. Κι' έβλεπα πώς τίποτα δεν είχε φύγει από τη θέση του, δεν είχε αλλάξει. Εγώ ξαναγύριζα μπορεί λίγο μεγαλύτερη, μα εκείνα έμεναν ίδια. Γελοιοποιούν έτσι μπροστά στην παλιά μου συγκίνηση, κι' εκείνα έχαναν την παλιά τους αξία για μένα."

Κι' όταν έφευγα και για δεύτερη φορά, δεν επέτρεπα πια στον εαυτό μου να λυπηθώ τόσο. Έβαζα μεγάλη δύναμη να είμαι χαρούμενη αν τους άλλους, γιατί σκεπτόμουν πώς αν ξαναγύριζα ακόμα μια φορά, ή λύπη μου θα πήγαινε πάλι χαμένη.

Νά, έλεγα, τίποτα δεν φεύγει από τη θέση του, μόνο εγώ φεύγω και ξανάρχομαι. Και αν εγώ θελήσω, πάλι μπορώ να έρθω να ξαναδώ τι αγαπώ.

Μα έτσι ξυπνούσαν ένα σωρό σκέψεις μέσα μου που με έκαναν να παλεύω με τη λύπη μου που ζητούσε αφορμή να φουντώσει.

— Ναι, ώραία, ξανάρχεσαι. Μα τη φωλιά εκείνη των πουλιών στο κυρισιμένο τοίχο θα την ξαναβρεις; Αυτή μπορεί να χαλάσει.

— Έ, ως χαλάσει! Τα πουλιά θα χτίσουν άλλη φωλιά. "Αν δεν είναι αυτά τα ίδια τα πουλιά, θα είναι άλλα, αν δεν την κάνουν στον ίδιο τοίχο θα την κάνουν στο δέντρο. "Εγώ πάντα θα βρω, αν ξανάρθω, μια φωλιά. Τι πειράζει αν δεν είναι ή ίδια; — Και το δέντρο; "Αν κόψουν το δέντρο που στη σκιά του έπαιζες χίλιες φορές, που σκαρφαλώσατε τόσες φορές πάνω του;...

— "Ας το κόψουν κι' αυτό. "Εγώ μεγάλωσα. Λίγο παίζω πιά. Κι' όταν ξανάρθω δεν θα παίζω σχεδόν καθόλου. Πιό πέρα είναι μια συκιά. Θα καθόμαστε εκεί τότε.

Περήφανα προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου για όλα αυτά καθώς γύριζα παντού την τελευταία μέρα. Πάντα όμως έμενε το σημάδι εκείνο που πονούσε όποτε το άγγιζα.

— Ναι, καλά όλα αυτά. Μα εκείνον τον περίεργο γέρο που κάθεται στη γη την ημέρα δίπλα στη βρύση, λές, ότι κι' αυτόν θα τον ξαναβρεις; Είναι γέρος, θα πεθάνει ως που να ξαναβρεις. Είναι ή τελευταία φορά που τον βλέπεις αυτόν. Ποτέ πια δεν θα τον ξαναβρεις.

Θα πεθάνει, ναι θα πεθάνει. Τό βρισκα σωστό. Πολλές φορές το είχα σκεφτεί. "Ήταν ένας περίεργος γέρος που δεν μιλούσε ποτέ καθόταν πάντα σε μια καρέκλα κοντά στη μαρμελάδα βρύση που δεν είχε πια νερό. Στο κεφάλι του φορούσε ένα κόκκινο ψηλό φέσι. Βαστούσε στο χέρι του ένα μπαστούνι κι' ως καθόταν πάντα.

Μα το πιο αλλόκοτο για μένα ήταν ότι φορούσε ένα σκουλαρίκι στο ένα του αυτί. Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί το φορούσε. Τον πλησίαζα πολλές φορές, τον κοιτάζα καλά-καλά, μα ποτέ δεν κοιτάζε προς εμένα. "Έλεγα ότι δεν έβλεπε. Τον φοβόμουν λιγάκι, μα μου άρεσε και να τον βλέπω έτσι πάντα μόνον και άμιλητο. Και πήγαινε πολλές φορές.

Ναι, αυτόν δεν θα τον ξανάβλεπα. Θα πέθαινε γρήγορα... Τι να κάνω; "Όταν θα φεύγομε, σκεπτόμουν, θα περάσω κοντά του, θα τον κοιτάξω

καλά, πολύ καλά, για να τον θυμώμαι. Θα το πω: "Αντίο φεύγομε... Μα θαρρώ πως δεν ακούει κι' όλα. Θα τον χαιρετίσω κι' ως μ'ήν τ'ακούσει... "Όλα αυτά μου βουρκώνουν πάλι την ψυχή...

"Έτσι, έμαθα σιγά-σιγά να μην λυπάμαι για μικροπράγματα. Και έφευγα πιο ήσυχη πιά, όταν έφευγα από πουθενά. Γιατί ή λύπη μου έλη μαζευτόταν τώρα στο σημάδι εκείνο που έφευγε μέσα μου. Και μου άρεσε να το άγγιζω να το κάνω να πονή, όπως άγγιζουμε μια μικρή πληγή του χεριού που δεν έκλεισε καλά κι' ως ξέρουμε ότι πονούμε. Γιατί ο πόνος αυτός είναι πικρός μα είναι και γλυκός...

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

Ο ΟΡΘΟΓΚΑΒΑΛΟΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μια φορά ήταν μια φτωχή γυναίκα κι' είχε τρία κορίτσια που δούλευαν για να βγάζουν το ψωμί τους. Η πρώτη έγενε, ή δεύτερη έραβε, κι' ή τρίτη, που ήταν κι' ή πιο δμορφη απ' τις τρεις, καθόταν κι' έπλεκε.

Μια μέρα εκεί που κάθονταν στο παράθυρό τους κι' οι τρεις και δούλευαν, περνάει από κάτω το βασιλόπουλο και λέει:

— Καλησπέρα σ' εκείνην που γενέθει, καλησπέρα σ' εκείνην που ράβει, διπλοκαλησπέρα σ' εκείνην που πλέκει.

Οι δυο μεγάλες αδερφές ζήλευσαν πολύ μ' αυτά τα λόγια και λένε:

— Να δούμε αύριο το ίδιο θα πη; "Αλλάζουν λοιπόν την άλλη μέρα τις δουλειές τους και παίρνει ή μεγαλύτερη το ράψιμο, ή δεύτερη το πλέξιμο κι' ή μικρότερη το νέσιμο.

Περνάει ξανά τ' απόγευμα το βασιλόπουλο και λέει:

— Καλησπέρα σ' εκείνην που ράβει, καλησπέρα σ' εκείνην που πλέκει, διπλοκαλησπέρα σ' εκείνην που νέθει.

Τις δυο μεγάλες τις έπιασε τότε φόβος φοβερή. Λένε:

— Να δούμε αύριο τα ίδια θα πη ξανά;

Κι' άλλαξαν πάλι τις δουλειές τους. Και τ' απόγευμα εκεί που κάθονταν στο παράθυρο, ή μεγάλη έπλεκε, ή δεύτερη έγενε κι' ή μικρότερη έραβε.

Περνάει πάλι το βασιλόπουλο και λέει:

— Καλησπέρα σ' εκείνην που πλέκει, καλησπέρα σ' εκείνην που νέθει, διπλοκαλησπέρα σ' εκείνην που ράβει.

Τότε οι δυο μεγάλες κατάλαβαν ότι τα διπλοκαλησπερίσματα του βασιλόπουλου ήταν μονάχα για την άδελφή τους κι' όχι για τη δουλειά που έκανε, και πήγαν να σκάσουν από το κακό τους.

Πάνε στη μάννα τους και της λένε:

— Μάννα να διαλέξεις ποιά να χάσεις: "Η έμας τις δυο, ή την αδερφή μας τη μικρότερη.

Τι να κάνη ή μάννα τους ή κακομοίρα;

— Κάλιο, λέει, να χάσω ένα μου παιδί, παρά δυο.

Και τάλλο πρωτ', ξυπνάει νωρίς τη κόρη της τη μικρότερη, και της λέει:

— Σήκω, κορούλα μου, να πάμε στο βουνό να μαζέψουμε χόρτα.

Σηκώθηκε ή κορούλα της, ντύθηκε και πήγαν μαζί στο βουνό. Σε λίγο φθάσανε σε μια πλατωσιά όπου ήταν ώραία χόρτα.

— Έδω, μάννα να μαζέψουμε χόρτα κι' είναι ώραία! λέει ή κοπέλλα της μάννας της.

— "Όχι, παιδί μου, αυτά δεν είναι καλά. Να πάμε παραπάνω, λέει ή μάννα της.

"Ηθελε βλέπεις να πάνε μακριά στο βουνό κι' εκεί να την αφήση μοναχή της, για να μην ξέρη το δρόμο να γυρίσει πίσω.

Πάνε παραπάνω και βρίσκουν άλλα χόρτα, καλύτερα.

— Νά, μάννα, ώραία χόρτα. Να σταθούμε εδώ να μαζέψουμε.

— "Όχι, κόρη μου, πάμε παραπάνω, θάχνη καλύτερα.

Πήγαν λοιπόν ψηλά-ψηλά επάνω στο βουνό κι' εκεί της λέει ή μάννα της:

— Νά, έδω να σταθούμε να μαζέψουμε.

Κάθισαν λοιπόν και μάζεψαν αρκετά και σαν πέρασε λίγη ώρα κι' απόστασαν, λέει ή μάννα στην κόρη:

— Πέσε στα γόνατά μου να ξαποστάσης.

"Έπεσε εκείνη στα γόνατά της κι' ή μάννα της άρχισε να της χαϊδεύη το κεφάλι, ως που την πήρε ο ύπνος. Σαν είδε τότε ή μάννα της πώς κοιμήθηκε, την ακούμπησε σιγά-σιγά χάμω κι' έφυγε δίχως να τη πάρη χαμπάρι ή κοπέλλα.

Σε λίγο ξυπνάει ή κόρη και δεν βλέπει τη μάννα της.

— "Α, λέει, θα πήγε παραπέρα να μαζέψη χόρτα. "Ας μαζέψω κι' εγώ λίγα.

"Άρχισε λοιπόν να μαζεύη χόρτα δίχως να βάζη κακό με το νου της κι' εκεί που μαζεύε βλέπει μια μεγάλη λαφάνα που έφθανε ως τη μέση της. Κάνει να την τραβήξη, κι' εκεί-

νη ξεριζώνεται όλη, κι' αφήνει μια μεγάλη τρύπα στη γη και μέσ' στην τρύπα φαίνονταν σκαλοπάτια που κατέβαιναν.

— Μπά, λέει ή κοπέλλα, τί είναι τουτό δω; Για να κατεβώ να ιδω τι είναι;

Μπαίνει λοιπόν μέσ' στην τρύπα κι' αρχίζει να κατεβαίνει. Κατεβαίνει, κατεβαίνει και βρίσκει μέσα σε μια μεγάλη σάλλα. Μέσα στη σάλλα ήταν ένας άραπης καθισμένος σ' ένα χρυσό θρόνο, και μόλις την είδε της λέει:

— Καλώς την κοπέλλα, τί γυρεύεις εδώ;

— "Αχ, λέει εκείνη, μαζεύω χόρτα κι' είδα μια μεγάλη λαφάνα και καθώς πήγα να την τραβήξω μου φανερώθηκαν τα σκαλιά και τα κατέβηκα κι' ήρθα εδώ.

— Καλά, της λέει ο άραπης, και μοναχί σου μαζεύεις χόρτα;

— "Όχι, είχα και τη μάννα, αλλά δεν ξέρω πού πήγε κι' έμεινα μοναχή μου. Κι' αρχίζει να νυχτώνη και φοβάμαι πως θα πάω μόνη στο σπίτι.

— "Αν θέλεις, της λέει τότε ο άραπης, μπορείς να μείνης εδώ το βράδυ, κι' αύριο το πρωτ' ξεκινάς και πας στο σπίτι σου.

— Μετά χαράς να μείνω εδώ, λέει ή κοπέλλα.

Κάθισε λοιπόν το βράδυ εκεί και τ' άλλο πρωτ' ο άραπης της γέμισε την ποδιά φλουριά και την έστειλε στη μάννα της.

Τη βλέπει ή μάννα της το πρωτ' νάρχεται, εκεί που περίμενε πως δε θα μπορούσε να βρή τη δρόμο για να ξανάρθη, και δεν ήξερε τί να κάνει. Καθώς την είδε όμως κι' είχε την ποδιά της γεμάτη φλουριά, δεν της είπε τίποτα, παρά την καλοδέχτηκε.

Όσο βαστούσαν τα φλουριά, περνούσαν καλά. Όταν σωθήκαν όμως, άρχισαν πάλι οι αδερφές της να την γκρινιάζουν και να την κακομεταχειρίζονται και τότε απελπίστηκε το κορίτσι και πήρε τα μάτια του και πήγε στον άραπη. Μόλις την είδε ο άραπης χάρηκε πολύ.

— Νά κάτσης εδώ μαζί μου, της λέει, κι' εγώ θα σε πάρω γυναίκα μου.

Πέρασε κάμποσος καιρός και μια μέρα πήγαν οι αδερφάδες της να την δούν. "Άρχισαν να τη ρωτούν για τουτό και για κείνο και στο τέλος της λένε:

— Και πώς τον λένε τον άραπη σου;

— Δεν ξέρω, λέει ή κοπέλλα. Δεν τον ρώτησα ποτέ μου.

— Τι; της λένε εκείνες. Δεν ξέ-

ρεις πως τον λένε; Να το μάθης με κάθε τρόπο. Τι άρραδωνιαστικός σου είναι που δεν ξέρεις τ'ονόμα του;

Της πιπίλισαν πιά το μυαλό μ' αυτά και μ' αυτά και ύστερα σηκώθηκαν κι' έφυγαν. Το βράδυ σαν ήρθε ο άραπης, άρχισε εκείνη να τον ρωτά:

— Πές μου, καλέ μου, ποιό είναι τ'ονόμα σου;

— Μη θέλεις να το μάθης, της λέει εκείνος, γιατί αν στο πω θα με χάσης.

— "Όχι, πές μου το, θέλω να το μάθω.

Είδε κι' άπόειδε πιά αυτός και στο τέλος της λέει:

— "Ορθογκάβαλο με λένε κι' αν με χάσης γυρεύε με! Θα χαλάσης τώρα δυο ζευγάρια σιδερένια παπούτσια ως που να με βρής.

Κι' άμα τα είπε αυτά, χάθηκε από τα μάτια της.

Κλάμματα ή κοπέλλα, θρήνους! Στο τέλος πήρε την απόφασή της, σφούγγισε τα δάκρυά της, φόρεσε ένα ζευγάρι σιδερένια παπούτσια, έβαλε άλλο ένα μέσα σ' ένα σακκούλι, πήρε και ένα ραβδί στο χέρι και ξεκίνησε γυρεύοντάς τον.

Πήγαινε, πήγαινε, πήγαινε, χάλασε το ένα ζευγάρι τα παπούτσια, αλλά δεν τον βρήκε πουθενά. Μια μέρα τέλος-πάντων, εκεί που κόντευε να λυώση και το δεύτερο ζευγάρι, βρέθηκε μπρός σε δυο δρόμους. Στόν ένα δρόμο κοντά ήταν ένα λειβάδι κι' εκεί έβσκε ένα κοπάδι μαύρα πρόβατα. Στόν άλλο ήταν ένα άλλο λειβάδι κι' εκεί έβσκε ένα κοπάδι άσπρα πρόβατα.

Στάθηκε ή κοπέλλα στη μέση κι' είπε με το νου της:

— Τώρα ποιό δρόμο να πάρω; "Από πού να πάω; "Από κει που είναι τα μαύρα πρόβατα ή από κει που είναι τ' άσπρα; "Ας πάω καλύτερα κατά τα άσπρα.

Πήγε λοιπόν απ' το δρόμο που ήταν τ' άσπρα πρόβατα και σαν περπάτησε κάμποση ώρα έφτασε σ' ένα μεγάλο σπίτι. Και μπρός στο σπίτι στεκόταν ο "Ορθογκάβαλος! "Έτρεξε τότε αυτή, τον άγκάλιασε και το είπε:

— "Αχ, πόσο βασανίστηκα ως που να σε βρω!

— Δεν στόπα εγώ, της λέει εκείνος, ότι θα χαλάσης δυο ζευγάρια σιδερένια παπούτσια ως που να με βρής; Τώρα όμως είμαι δικός σου για πάντα. Μονάχα ή μάννα μου, ή μάγισσα, δε σε θέλει για γυναίκα μου και θα σε βασανίξη, αλλ' εμένα να μη σε νοιάζει γιατί θάχνης εμένα βοηθό.

(Το τέλος στο ερχόμενο)

Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΙ' Ο ΛΥΚΟΣ

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ή αλεπού μπήκε σ' ένα άμπέλι κι' έτρωγε σταφύλια, διαλέγοντας τὰ καλύτερα. Μὰ εξαφνα πάτησε σὲ μιὰ παγίδα, πού τὴν εἶχε στήσει ἐκεῖ κάποιος ἀμπελουργός. Ἡ παγίδα βρόντηξε δυνατά, μὰ δὲν ἔπιασε τὴν ἀλεπού. Τρόμαξε ὅμως πολὺ ἡ δύστυχη, κι' ὅταν βγήκε ἀπὸ τὴν παγίδα, τράβηξε ἴσα στὸ λύκο.

— Καλημέρα, κύρ λύκο! τοῦ λέει. Τί γίνεσαι;

— Τί νὰ γίνω; Πεινάω!..

— Μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἔρχομαι. Βρήκα ἕνα ἀμπέλι καὶ θὰ σ' ὁδηγήσω ἐκεῖ νὰ φᾶς σταφύλια, νὰ χορτάσης.

— Ἐμπρός, πάμε τώρα ἀμέσως!

— Ὅχι, σήμερα δὲ γίνεται, γιατί πρωτύτερα εἶδα μέσα τὸν ἀμπελουργό. Κράτα ὅπως-ὅπως τὴν πείνα σου κι' αὐριο πηγαίνουμε.

Στὸ μεταξύ, ὁ ἀμπελουργός ξανάστησε πάλι τὴν παγίδα, καὶ μὲ περισσότερη προσοχή.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἀλεπού βρήκε τὸ λύκο καὶ τὸν ὁδήγησε στ' ἀμπέλι. Ὁ λύκος μπήκε μέσα ἀφρόντιστα κι' ἄρχισε νὰ γυρίζῃ ἐδῶ καὶ κεῖ τρώγοντας τὰ καλύτερα σταφύλια πού ἔβρισκε. Ἡ ἀλεπού ὅμως ἔστεκε μὲ προφύλαξη σὲ μιὰν ἄκρη καὶ δὲν ἔτρωγε οὔτε ρώγα.

— Γιατί δὲν τρῶς κι' ἐσύ, κουμπάρα; τὴ ρώτησε ὁ λύκος.

— Ἐγὼ βαστῶ ὁροῦτσι (νηστεία τοῦ Ραμαζανίου), ἀποκρίθηκε ἡ ἀλεπού.

Ὁ λύκος τὸ πίστεψε κι' ἐξακολούθησε νὰ γυρίζῃ στ' ἀμπέλι καὶ νὰ ρημάζῃ τὰ σταφύλια. Ἀξαφνα ὅμως πάτησε πάνω στὴν παγίδα, ἡ παγίδα βρόντηξε δυνατὰ κι' ἔπιασε τὸ λύκο ἀπὸ τὸ ποδάρι.

Σὰν εἶδε ἡ ἀλεπού πὼς μὲ τὸ πιάσιμο τοῦ λύκου ἦταν ἡ ἴδια ἀσφαλίσμένη, ρίχτηκε στὰ σταφύλια κι' ἔτρωγε τῆς χρονιάς τῆς.

— Μὰ δὲν εἶπες, ἀδερφή μου, πὼς κρατᾶς νηστεία; Τώρα γιατί τρῶς; τὴ ρώτησε ὁ λύκος.

— Ἀμ' δὲν ἀκουσες, καλέ, τὸ τόπι (=κανόνι) πού ἔπεσε; ἀποκρίθηκε ἡ ἀλεπού, ἐννοώντας τὸν κρότο τῆς παγίδας.

Ἀλήθεια, στὸ Ραμαζάνι, οἱ Μωαμεθανοὶ μόνο τὴν ἡμέρα νηστεύουν. Τὸ βράδυ πέφτει ἕνα κανόνι καὶ τότε τρῶνε ἀπ' ὅλα.

M. ΦΙΑΝΤΑΣ

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ὑπὸ ΛΕΟΝ ΛΑΜΒΡΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Εἶμαι πολὺ ἥσυχη, Τζέιμς, σὲ διαβεβαίω. Πές μου ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πότε θὰ ἔρθῃ ἡ Μαίρη;

— Σὲ δύο μέρες, τὸ ἀργότερο.

— ὦ, Θεέ μου, δὲν θὰνθέξω ὡς τότε.

— Μπορεῖ κι' αὐριο κιόλας νὰ εἶναι ἐδῶ. Ναί, ἂν καθήσῃ καὶ ὑπολογίσει κανεῖς, μπορεῖ νὰ πῇ μὲ βεβαιότητα πὼς αὐριο θὰ εἶναι ἐδῶ.

— Τζέιμς!

— Τί θέλεις, Ἐλλεν;

— Μαμμὰ!.. Μαμμὰ!.. (Σελ. 222, στ. β').

— Δὲν μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια.

— Τί θέλεις νὰ πῇς μ' αὐτό;

— Ἡ Μαίρη εἶναι ἐδῶ!

Ἐνας πνιγμένος λυγρὸς ἀπάντησε σ' αὐτὰ τὰ λόγια τῆς. Ἡ Μαίρη, πού δὲν μπορούσε πιά νὰ συγκρατήσῃ τὴ συγκίνησή της, ἔκλαιγε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Μαίρη, Μαίρη! φώναξε ἡ κυρία Οὐέλσων μὲ σπαραχτικὴ φωνή.

— Μαμμὰ, μαμμὰ! ἀπάντησε τὸ κοριτσάκι ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ χέρια πού προσπαθοῦσαν νὰ τὴν κρατήσουν.

Ἡ κυρία Οὐέλσων ἔβγαλε μιὰ μεγάλη φωνή, ἔσφιξε σὰν τρελλὴ τὴν κόρη της στὴν ἀγκαλιά της, κι' ὅ-

στερα τὸ κεφάλι της ἔγειρε καὶ λυποθύμησε.

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Εὐτυχισμένοι!

Ἡ μητέρα τῆς Μαίρης δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ. Καὶ τότε οἱ ἐρωτήσεις ἄρχισαν νὰ πέφτουν βροχή.

Ὁ κύριος Οὐέλσων ὁδήγησε μέσα τὸν Κεσάμπ καὶ τὴν Σότζια, κι' ἀφοῦ ἡ εὐτυχισμένη μητέρα τοὺς εὐχαρίστησε μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, τοὺς παρακάλεσε νὰ καθήσουν κοντὰ της καὶ νὰ τῆς τὰ ποῦν ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Πόσα δὲν εἶχαν νὰ διηγηθοῦν!

Ἡ κυρία Οὐέλσων ρουφούσε ἀπληστα τὰ λόγια τῆς κόρης της, κι' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὴ διέκοπτε γιὰ νὰ τὴ σφιξῇ στὴν ἀγκαλιά της. Τότε ἀναγκαζόταν ὁ Κεσάμπ νὰ συνεχίσῃ τὴ διήγησιν, ὡς τὴ στιγμή πού ἡ Μαίρη μπορούσε πάλι νὰ τὴν ξαναπιάσῃ. Ὁ κύριος Οὐέλσων πού ἔνοιωθε κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον γιὰ νὰ μάθῃ τὶς περιπέτειες τῆς κόρης του, ἔξεχασε ἐκεῖνο τὸ πρῶτ' ὁλό-

τελα καὶ τὸ μαγαζί του καὶ τὶς δουλειές του.

Οἱ ὑπάλληλοι, ἔχοντας μείνει χωρὶς καμμιά ἐπίβλεψη, ἔκαναν ὅ,τι τοὺς περνοῦσε ἀπὸ τὸ κεφάλι, καὶ κανεὶς δὲν εἶχε τὸν νοῦ του σ' αὐτούς.

Ὅταν ἡ Μαίρη τελείωσε τὴν ἀφήγησή της, μίλησε καὶ γιὰ τὴ Σότζια, μὰ μὲ τόση ἀγάπη καὶ μὲ τέτοια θέρμη, πού οἱ γονεῖς τῆς τῆς ὑποσχέθηκαν

πὼς θὰ τὴν κρατήσουν κοντὰ τους καὶ θὰ τὴν ἔχουν σὰν δεῦτερο παιδί τους.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ μικρὴ Ἰνδὴ ἔπεσε γονατιστὴ στὰ πόδια τοῦ κυρίου Οὐέλσων μὴ βρίσκοντας λόγια γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της. Μὰ ἡ κυρία Οὐέλσων τὴ σήκωσε καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της μαζί μὲ τὴν κόρη της.

— Εἶχα χάσει ἕνα παιδί, μουρμούρισε, καὶ ὁ Θεὸς μοῦ χαρίζει δύο.

Ὁ Κεσάμπ στεκόταν παρὰμερα. Θεωροῦσε τὴν ἀποστολὴν του τελειωμένη καὶ ζητοῦσε νὰ βρῇ μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ φύγῃ. Ὁ κύριος Οὐέλσων

κατάλαβε τὴν πρόθεσή του καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του.

Ἡ ὑπηρεσία πού μοῦ πρόσφερε, εἶπε, εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνες πού δὲν πληρώνονται εὐκολα, καὶ—τὸ χρέος μου σὲ σένα θὰ μείνῃ ἀκέραιο ὡς τὴν ὥρα πού θὰ πεθάνω. Πές μου τί ἐπιθυμεῖς;

— Τίποτε, εἶπε ὁ Κεσάμπ.

Ὁ κύριος Οὐέλσων τὸν κοίταξε ἐκπληκτός.

— Μίλησε ἐλευθέρως... Θέλω μὲ κάθε τρόπο νὰ σὲ ἀποζημιώσω ὅπως-ὅποτε γιὰ τοὺς κόπους σου. Μείνε μαζί μου, θέλεις;

— Ὅχι, εὐχαριστῶ.

— Γιατί.

— Γιατί δὲν θὰ μοῦ ἔκανε ποτὲ καρδιά νὰ ἀποχωριστῶ τὸν Καραλά.

— Τὸν Καραλά;... ἔκανε μ' ἀπορία ὁ κύριος Οὐέλσων.

— Εἶναι τὸ ἄλογό του, ἐξήγησε ἡ Μαίρη. Εἶναι ἕνα πραγματικὰ ἀξιαγάπητο ζῶο καὶ ὁ Κεσάμπ τὸ ἀγαπάει σὰν ἄνθρωπο.

Ὁ Κεσάμπ χαμογέλασε

Ἡ Μαίρη κι' ἡ Σότζια κατοικοῦν σήμερα σ' ἕνα θαυμάσιο κτῆμα... (Σελ. 222, στ. γ')

ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε περισσότερο.

— Ὁραῖα, ἔκανε ὁ κύριος Οὐέλσων. Ἀς μείνῃ κι' ὁ ἀγαπημένος σου Καραλά ἐδῶ.

— Ὅχι, ξαναεἶπε ὁ Κεσάμπ.

— Ἐ, τότε ἂς γίνῃ κάτι ἄλλο. Ἀφοῦ προτιμᾷς τὴν νομαδικὴν ζωὴ ἀπὸ τὴν καθιστικὴν ζωὴ τῆς πολιτείας, θὰ σοῦ ἀγοράσω ἕνα καινούργιο ἄμαξι καὶ θὰ σοῦ ἐξασφαλίσω ὅσα χρήματα σοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ ζήσης ξένοιαστος ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου.

Ὁ Κεσάμπ ἔμεινε λίγες στιγμὲς συλλογισμένος.

— Ἔτσι εἶναι καλύτερα, εἶπε στὸ τέλος.

Κι' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ μὰ μόλις ἔφθασε στὴν πόρτα γύρισε πίσω ἀπότομα καὶ προχωρώντας πρὸς τὰ δύο κοριτσάκια πού καθόνταν κοντὰ στὴν κυρία Οὐέλσων, εἶπε μὲ ἀποθάρρυνση.

— Δὲν μπορῶ!

Ὅλοι ὅσοι βρίσκόνταν στὴν κάμαρα τὸν κοίταξαν μὲ ἐκπληξή.

— Δὲν μπορῶ, ἐπανέλαβε, ἀργὰ ὁ Κεσάμπ. Τὶς ἀγαπῶ κι' ἐγὼ πολὺ αὐτὲς τὶς δύο μικροῦλες. Τόσο καιρὸ τὶς εἶχα σὰν παιδιὰ μου, τὶς φύλαγα, τὶς προστάτευα. Κάναμε μαζί! ἕνα τόσο μεγάλο ταξίδι! Περάσαμε τόσους κινδύνους μαζί!...

— Δοιπὸν θὰ μείνῃς;

— Θὰ μείνω!

Μὲ μιὰ διπλὴ φωνὴ χαρᾶς ἡ Μαίρη καὶ ἡ Σότζια ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαθοῦ Ἰνδοῦ.

Ὁ κύριος Οὐέλσων τὸν κτύπησε φιλικὰ στὴν πλάτη.

— Ἐλπίζω νὰ μὴν τὸ μετανιώσῃς, εἶπε.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἀλήθεια! Ὁ Κεσάμπ δὲν μετανοίωσε ποτὲ γιὰ τὴν ἀπόφασή του.

Ἡ Μαίρη καὶ ἡ Σότζια κατοικοῦν σήμερα σ' ἕνα θαυμάσιο κτῆμα κοντὰ στὸ Μπράιτον καὶ οἱ γονεῖς τους τὶς λατρεύουν τὸ ἴδιο καὶ τὶς δύο. Μιλοῦν συχνὰ γιὰ τὶς Ἰνδίες καὶ γιὰ τὴν θαυμαστὴ τους συνάντησιν. Ὁ Κεσάμπ, πού χάρις στὸν προστάτη ἔμαθε τώρα νὰ γράφῃ, ἀπαντᾷ τακτικὰ στὰ γράμματα πού οἱ φίλοι του τοῦ στέλνουν κάθε μῆνα. Λογαριάζει νὰ κἀνῃ ἕνα ταξιδάκι στὴν Εὐρώπην ἔννοεῖται, ὅτι τὸ ταξίδι αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ μὲ τὸ ἄμαξι καὶ μὲ κανένα νέο Καραλά, παρὰ μὲ τὸ ὑπερωκεάνειο, πρώτη θέσι, γιατί τώρα εἶναι κι' αὐτὸς πλούσιος, καὶ ἡ Σότζια ἔ-

χει χαρὰ μεγάλη πού θὰ ξαναῖδῃ τὸν ἀγαπητὸ συμπατριώτη της.

Ἀλλὰ δὲν χαίρεται αὐτὴ μοναχά.

Ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια περιμένει μὲ ἀνυπομονησία νὰ ξαναῖδῃ τὸν ἀγαθὸ Ἰνδὸ, τὸν μάγο τῶν φιδιῶν.

ΤΕΛΟΣ

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑΚΙ

Ὁ κύρ-Γιάννης, σκαλίζοντας προχθὲς τὴν ὑγρὴ ἄμμο τῆς ἀκρογιαλίας, ἔβγαλε ἕνα χέλι. Ὅταν ὕστερα τὸν ρώτησαν πόσο μεγάλο ἦταν, ὁ Γιάννης ἀπάντησε:

— Τὸ κεφάλι του ἦταν ἐπὶ δάχτυλα μακρὸν ἢ οὐρὰ του ἦταν σὰν τὸ κεφάλι μὲ τὸ μισὸ σῶμα μαζί καὶ τὸ σῶμα ἦταν σὰν τὸ κεφάλι μαζί μὲ τὴν οὐρὰ.

Πόσα δάχτυλα νὰ ἦταν τὸ μακρὸς τοῦ χελιῦ;

Ἡ Δύση (ἢ καλύτερα μιὰ ἀπὸ τὶς πολλές). Κεφάλι καὶ οὐρὰ κάνουν τὸ σῶμα δηλ. σῶμα=7 δάχτ. + οὐρὰ=14 δάχτ. εἶναι κεφάλι + μισὸ σῶμα, ὥστε σῶμα=7+7+μισὸ σῶμα δηλ. 14+μισὸ σῶμα. Ἀφοῦ μισὸ σῶμα καὶ 14 κάνουν ἕνα σῶμα, τὸ ἕνα αὐτὸ σῶμα θὰ εἶναι 14+14=28 δ. Ὡστε ὅλο τὸ χέλι εἶναι: 7 (κεφ.) + 28 (σῶμα) + 21 (οὐρὰ) = 56 δάχτυλα.

ΠΙΚΜΑΝ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Πανδώραν (ἔστειλα 2 δεσμίδες χαρτί λύσεων ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις γιὰ τὸν «Ποπολάρο».)

Δάκρυ τῆς Μοναξιάς (χαρτί λύσεων ἔστειλα.)

Θάλην Βλαστόν (πολὺ μέ συγκίνησαν τὰ τόσα δυστυχήματα· σὲ συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως κι' εὐχομαι στὸ Θεὸ νὰ σὲ παρηγορή· ἀλλ' ἀφοῦ μιά παρηγοριά σου εἶμαι κι' ἐγώ, γράφω μου συχνότερα, κι' ὅχι μὲ γραφομηχανή, ἀλλὰ μὲ πέννα· ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ βλέπω καὶ τὸ γράψιμο τῶν παιδιῶν μου, τὸ ἰδιόχειρο.)

Ἐρρίκον Κηλάδην (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λογάκια· ἔχε ὑπομονή, θὰ μεγαλώσῃς καὶ σὺ γιὰ νὰ μπῇς στὴν κίνηση ποὺ τόσο τὸ ἐπιθυμοῦμε· ἕνα-δύο χρόνια περνοῦν τόσο γρήγορα!)

Ροδαννὴν (εὐχαριστῶ πολὺ· ὠραῖες κι' αὐτὲς οἱ εἰκόνες, μόνο ποὺ δὲν εἶναι καλὰ τυπωμένες, μὲ μαῦρο μελάνι, καὶ δὲν θάβγαζαν σὲ φωτογραφία γιὰ νὰ τὴς δημοσιεύσω.)

Μπουρλοτιέρην ἡς Ἐρεσσού (περιμένω λοιπὸν καὶ τὴ Συλλογὴ· αὐτὸ ποὺ μοῦ ἐφομολογείσαι, δὲν εἶναι κακὸ· τὰ περισσότερα παιδιὰ — «πουλάκια» ποὺ πρώτη φορὰ φτερουγίζουν — βοήθονται ἀπὸ μεγαλύτερα ἀδελφία, ἀδελφία, θείους, φίλους καὶ καθεστῆς.)

Ἐλπιδοπλέχτρην (σοὺ τὸ ἐνέκρινα καὶ... μιλιὰ!) Συμμετοχὴν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ ὅσο γιὰ τὸ Σύλλογο ποὺ θέλετε νὰ κάμει, δὲν μπρῶ ν' ἀναμιχθῶ, οὔτε ξέρω τί ἀπήχηση καὶ τί ὑποστήριξη θὰ εἶχε διαπλαστικὸς Σύλλογος μὲ τέτοιον τίτλο.)

Θεοτέρηλιν (μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον διάβασα αὐτὲς τίς λεπτομέρειες τοῦ ἑορτασμοῦ· σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἀπαγγελίαν· πιστοποιεῖς λοιπὸν ὅτι μετὰ τὴν ἐπιδημίαν τῆς γρίπης ἦλθε ἄλλη γιὰ διαπλασμανία; ἐγὼ νομίζω ὅτι προὔπηρχε...)

Ἐσπεράντιον (ψηφοδέλτια ἔλαβα.)

Ἐλπίζουσιν Ἑλλάδα (ποῦ θὰ καταλήξουμε; σὲ καλοκαίρι! τότε περνοῦν κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ παλιά, τὰ «μαζεμένα» κρυολογήματα· καὶ μένα μ' ἄρεσε πολὺ τὸ ἔμμετρο διήγημα τῆς δ. Φαλαγγᾶ.)

Ἀνδρεῖον (ἔλαβα· ἔστειλα τὸν 7ο τόμο· ὦ, θὰ ἦταν πολὺ ὠραία ἡ ἐπίδειξη αὐτῆς τῶν προσκόπων!) **Δροσοτάχτην** (τὰ ἔλαβα ὅλα· ἔστειλα· χαίρετιστα στὴν Ἰνδιάναν· ὅταν λέω γιὰ ἕνα κομμάτι ὅτι ἔχει «ὀπιοειμενικὸ ἐνδιαφέρον», ἐννοῶ ὅτι ἐνδιαφέρει μόνον ἐκεῖνον ποὺ τὸ ἔγραψε ἡ ἐκείνη γιὰ τὸν ὅποτον ἐγράφη· δηλαδὴ ὅχι ὅλους ποὺ θὰ τὸ διάβασαν, ὅποτε θὰ εἶχε «γενικὸ ἐνδιαφέρον».)

Ρούφουσαν (τίς ἔλαβα· βέβαια, σοὺ λείπει ἀκόμα ἡ πεῖρα· ἀλλὰ θὰ τὴν ἀποκτήσῃς σιγά-σιγά κι' αὐτὴν καὶ τότε θὰ λύνῃς ὅλες τίς Ἀσκήσεις, ἡ τουλάχιστο ἀπὸ τίς δέκα τίς δακτύ.)

Κροκόπεπλον Ἀννὴν (ἔστειλα χαρτί λύσεων καὶ τετράδιο· χαίρετὶ καὶ τὴν ἀδελφὴ σου.)

Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων (χρόνια πολλά! ἔστειλα χαρτί λύσεων καὶ 6 τετράδια.)

Μάρισαν (ὠραία ἐκπλήξη! ἔστειλα δύο δεσμίδες· διεβίβασα στὸν κ. Ε. τὴν ἄκρα σου εὐχρέσκεια ἀπὸ τῆς «Νέας Ἑστίας».)

Κυρὰ Φροσύνην (ἔλαβα· ναι, μπορεῖς καὶ χωρὶς τίς λύσεις.)

Ἑλληνικὸ Ἀντοράλι (ὦ, Θεέ μου! ἀπὸ τί φριχτὸ θάνατο πῆγε ἡ ἄμοιρη, ἡ παλιά μου Ἠλιόλουστη! οὔτε νὰ τὴν γράψω δὲ μοῦ ἔρχεται, γιὰ νὰ μὴν φρίξουν τὰ παιδιά...)

Χαῖδω (φυλλάδια ἔστειλα.)

Ἰέρειαν τοῦ Πόνου (αὐτὸ λέγεται φυσιολατρεία· κι' ἀληθινὰ, δίνει μεγάλες χαρὲς κι' ἐμπνέει ὠραία πράγματα στὸν καλλιτέχνη καὶ στὸ λογοτέχνη· ἔστειλα 3 τετράδια.)

Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, Πετροκότουφαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Μαρτίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 264ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Ἰουνίου.

211. Δεξιόγραφος

Φωτιστικὸ μὲ κάποιαν Ἀντωνυμίαν ἐνώθηκε Καὶ τόπος ὅλο δέντρο Κι' ἀπόσκια ἐφανερώθηκε.

Σεπεσμένους Λέρδος

212. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Ἀλυσσο ἀποτελοῦν αἱ νῆσοι Τῆλος, Νάξος, Ἀνδρὸς καὶ λοιπές. Ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ τὴς λύσῃ Καὶ νὰ γίνῃ κύριος σ' αὐτές; Μὰ καὶ ποὺς ἄλλους, φίλε λύτα; Αὐτὸς ποὺ σὺ θὰ φανερώσῃς — Ἀρχαῖος ναύαρχος, γιὰ κοίτα! — Ἄν βοῇς ποιὲς λέξεις θὰ ἐνώσῃς.

Φάουστ

213. Συλλαβόγραφος

Δυὸ φθόγγοι ἀπὸ τὴ μουσική, Μαζί μὲ σύνδεσμο κοινὸ Καὶ μὴ ἀναφορικῇ, Μὰς κάνουν ὁμορφο ποὺλὶ Ἀλλὰ καὶ νόστιμο πολὺ...

Δροσοτάχτην

214. Μεταγραμματισμὸς

Μιά νῆσος ποὺ τὴν ξέρεις Τὸ ποδὶ τῆς ἀλλάζει Καὶ κοκκινίζει ἀμέσως Σερνὰ κι' εὐωδιάζει.

Ἀήτης

215. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Μυθικὸς ἦρως
2 3 2 5 7 8 = Θερνῶδες ποίημα.
3 2 6 7 8 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
4 5 7 6 4 = Μέρος τῆς πόλεως
5 2 6 4 8 = Εἰς τὸν νικητὴν
6 4 1 4 = Πόλις τῆς Γραφῆς
7 1 4 8 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
8 4 1 7 8 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου

Κέρως Λέκας

216. Ἐπιγραφὴ

Ω Ε Ο Π Ι
Γ Α Δ Ε Α
Ρ Α Δ Α Τ
Ε Χ Π Ξ Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Μαγνήτης

217. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν κοινὸν γράμμα, τὸ πτερωτὸν, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς:

1, Υἱὸς τοῦ Διὸς βασιανίζόμενος εἰς τὸν Ἀδην· 2, Μέγας νεώτερος ἔξερευνητής· 3, Ἐξάρτομα τοῦ πλοίου· 4, Ἡρώς ἀλβανός· 5, Θεὸς ὑποφθόνιος.

Νυφούλα τ' Ὀδρανῶ

218. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἑλλιποσύμφωνον ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου

*** - ***

τὰ δὲ δευτέρω ἑλλιποσύμφωνον τοῦ αὐτοῦ τύπου καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀρχαίου ρητοῦ

1, Κοινότατον ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος· 2, Ἅγιος στρατηλάτης· 3, Βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων· 4, Τραγικὴ βασιλοποιία· 5, Μυθικὸς βασιλεὺς τῆς Ἡπείρου· 6, Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου.

Γεώργιος Ἀνδρῆς

219. Γεῖφος

61 61 Ἀγγλία Καμπία Ἰαπωνία
61 61 Γαλλία Ρόδον Ἑλλάς
61 61 Ἰταλία Δάλια Δανία
61 61 ὁδὸν μὲθ

Κερκυραϊκὸ Διαβόλαι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 4

42. Μελιγαλὰ (μελί, γάλα). — 43. Πατρὶς (πᾶ, τρίς). — 44. Ἀυρα-σαύρα. — 45. Ἰων-Σιών. — 46-48. 1, Δαγός, Λάγος, Λάθος, λίθος, λίπος, ἵππος· 2, Πόλις, πόλος, πόσος, νόσος, νῆσος· 3, Κῆπος, κόπος, κόρος, ὄρος, ὄσος, Ἄσος, δάσος. — 49-53. Τὸ πτερωτὸν γράμμα εἶναι τὸ Ρ: Ρόδον, ΑΡτα, ΑὐΡήλιος, ὈμηΡος, ἀργυΡος. — 54. Τὰ ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος. — 55. Ὁ Ρῆσος ἦν ἀναξ τῆς Θράκης (οἱ εἰς ος, ἡ Νανά ες, τ' εἰς θρα, κ εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα ὁρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία ὁρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΓ'—224]

Μινόλα, δέξου τὰ θερμά μου συγχαρητήρια, καὶ τίς καλύτερες μου εὐχὲς γιὰ τὸ μέλλον...

(Καθυστερημένη)

Ἀετιδεὺς

[ΔΓ'—225]

Θέλω πολὺ νὰ σοὺ γράψω, Ἀγγελούδι τῶν Ὁνειρώων. Μὰ... πούναί ἡ... ἀγγελία!

Λούϊς

[ΔΓ'—226]

Πούπουλο, Δ/οις; Δαναῖς, γιατί δὲν γράφεις; Κοιτάξτε (ΔΒ-316).

Σβυσμένη Ἐλπὶς

[ΔΓ'—227]

Η Μεγάλῃ Ἰδέᾳ εὐχαριστεῖ δσοὺς τὴν ψήφισαν. Ἰδιαίτερα τοὺς: Ταρζάνικο, Δόεγκριν, Ὁρῖλο Θαλασσινό.

[ΔΓ'—228]

Αλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ ὅλους-ες, θέλοντας νὰ κρατήσω ἀσβεστὴν θύμησιν τῆς ὁμορφῆς Διαπλαστικῆς μας ζωῆς. Δ/οις: Ἀνδρῶτου 50, Πειραιᾶ, διὰ: Λεπτὴ Καρδούλα

[ΔΓ'—229]

Αντινέξ, Δάκρυ Ψυχῆς, Δακρυσμένο Χαμόγελο, Δουλοῦδιόμένο Περιδόλι, Χαράνγῃ, Διάννα, Ἐλπιδοφόρε Ἰππότη, ἕνα γράμμα, ἡ ἕνα τετραδιάκι θὰ προξενήσῃς τὴν μεγαλύτερην χαρὰ στὴν:

Λεπτὴ Καρδούλα

[ΔΓ'—230]

Ζοζό, δὲν σὲ γνωρίζω, θάθελα ὅμως Μ. Μυστικά σου. Δ/οις: Στεργίου, Ἀγχιλαίου 84, Ἀθῆναι.

Νταίξη

[ΔΓ'—231]

Μέντιον, Θεοτέρηλιν, νὰ γράψης δολοκλήρη τὰ ἀνόματα. Ἀγάθι, Κορυθαλέ, σὰς ξέρω οἷς; Πανδώρα, ἀλληλογραφούμε (ΔΓ-166).

Ναυτάκι

[ΔΓ'—232]

Αλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ Μεσοαῖα Τάξη. Δ/οις: Φαρμακεῖον Πελαγία, Ἑθνικῆς Ἀμόνης 18, Θεσσαλονίκη, διὰ: Λευκὴν Καμέλιαν

[ΔΓ'—233]

Ερράνη, τὴ γιορτούλα σου τὴ ραίνω με εὐχούλες. Χωρὶς Φτερά, Χαλμά

[ΔΓ'—234]

Αλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ Μεσοαῖα Τάξη. Δ/οις: Φαρμακεῖον Πελαγία, Ἑθνικῆς Ἀμόνης 18, Θεσσαλονίκη, διὰ: Λευκὴν Καμέλιαν